

el nou cavall EXPRESS

BUTLLETÍ DE L'ASSOCIACIÓ DE MARXES A CAVALL DE CATALUNYA

AMAC. Rambla Guipúscoa, 23-24, 4t. 08018 Barcelona. Telèfon 667 717 979

JUNY 2017 N° 89

EDITORIAL

Benvolguts companys,

A les portes de l'estiu, com cada any, ja tenim a punt la ruta més llarga de totes que enguany es farà del 29 de juliol al 6 d'agost. En disposar de més dies, procurem buscar indrets per visitar més llunyans del que un cap de setmana ens permetria fer.

Aquest any ens hem decidit per la Comunitat de Madrid i visitarem el Parc Nacional de Guadarrama de la mà del José Romera que ens farà de guia i ens té preparats sis dies de ruta, repartits en dues tandes de tres dies, amb un de descans enmig perquè cadascú faci el que vulgui (amb alguna visita turística opcional de la qual donarem informació pertinent en el seu moment).

Us passem unes dades que espero siguin del vostre interès, despertin la vostra curiositat i us facin apuntar-vos a un estiu a cavall fantàstic.

El Parc Nacional de Guadarrama es localitza a la part oriental del Sistema Central i s'estén pels cims de la Sierra de Guadarrama, ocupant una superfície de 33.960 hectàrees, de les quals gairebé el 64% correspon a la Comunitat Autònoma de Madrid i una mica més del 36% restant pertany a Segòvia, en la Comunitat Autònoma de Castella i Lleó. El pic Peñalara, amb els seus 2.428 m, és el cim de major altitud i, juntament amb altres quatre cims limítrofs de més de 2.271 m, conforma la carena del curiós Massís de Peñalara, que es perllonga des del Port de Els Vedats, en direcció nord-nordest fins al Coll del Camí del Nevero.

A partir d'aquí el Parc Nacional continua cap al nord-est seguint l'eix central de la serra de Guadarrama, travessant el Port de Navafria, fins a arribar al cim de Reajo Alt (2.100 m). Hi ha una altra carena muntanyenca imponent, Corda Llarga, que s'inicia al Port de Navacerrada i que, durant 16 km, manté una altitud superior als 2.000 m, amb una cota màxima de 2.383 m en Caps de Ferro. El Port de la Morcuera marca el final de Corda Llarga i l'inici de la Serra de la Morcuera, de menor altura que l'anterior, i que es perllonga més enllà del límit del Parc Nacional. Altres serres i cims d'interès són Set Pics, que discorre entre el Port de Navacerrada i el Port La Fuenfria, Serra dels Porrns, la Pedriza, Penya de l'Ós (2.196 m) i Munt de Blat (2.195 m). Si pots, no t'ho perdís. Fins aviat.

Joan Martí Pozzi, President

CALENDARI D'ACTIVITATS AMAC 2017

MES	DATA	ACTIVITAT	ORGANITZA
Juny	10 i 11	Sortida Autonomia	AMAC
Juliol	8 i 9	Centelles	Santi Mas
Agost	1a Set.	Vacances d'estiu	AMAC
Setembre	2 i 3	Sortida Autonomia	AMAC
Setembre	23 i 24	Fonollet	Socis Casserres
Octubre	12 al 15	EQUITROBADA	AMAC
Novembre	11 i 12	Vallés Oriental	Maite Puig/Jaume Cruselles
Novembre	25	Assemblea General	AMAC

L'AMAC NO PARA...

SETMANA SANTA DE VERTIGEN

L'AMAC no para i aquest mes d'abril ha sigut un anar i venir de genets, cavalls i remolcs, fent l'activitat que més ens agrada: viure a cavall i amb el cavall! I també aprofitar per preparar noves aventures!

Hem tingut socis que han muntat per preparar el Cavall de Ferro (encara que no en tenim constància escrita, sabem dels dies que ha costat organitzar aquesta ruta, tenint en compte la climatologia curiosa que la presentava ben nevada). Socis que han sortit per fer una ruta d'aproximació de l'Equitrobada, que va agafant forma i perquè tots en puguem gaudir. Socis que han aprofitat per acabar reptes que tenien començats i que han arribat a Portugal, fent que la ruta del Mediterrani a l'Atlàntic sigui una realitat. Socis que han fet setmana de turisme eqüestre total: cultura, gastronomia, paisatge, bon dormir i bones muntades amb guia professional. Socis que han fet turisme eqüestre al seu aire, han repetit llocs o han obert nous camins, fent d'aquests dies un moment per muntar amb amics, fills, parents i el que faci falta! Socis que han anat molt lluny i que han volgut experimentar per un ratet com es munta a l'altra punta de món I socis que ens han fet retornar a moments històrics amb representacions de gran fidelitat. Hem fet una feïnada i aquí en teniu la mostra amb textos i fotografies!

PREPARANT L'EQUITROBADA 2017 RUTES D'APROXIMACIÓ: NAVARCLES- ALPENS

Els passats 15 i 16 d'abril vàrem comprovar sobre el terreny la ruta definida sobre cartografia 1:25.000, coordinada pel Toni Badia, de la ruta d'aproximació des de Navarcles fins Alps.

Sobre les 9:00h en Toni, Lluís Sagristà, Joan Rubió, David Bosch i jo engegàvem la marxa després d'haver deixat dos remolcs a Alps la nit abans. En Joan i en David ens acompanyaren fins a Olost, on faríem nit.

Des de Navarcles passàrem per Artés vorejant el poble i, paral·lelament a la Gavarresa, ens vam dirigir, passant per l'Abadal, fins a Avinyó. Voltant aquest municipi per camins de carro agafàrem una pista ramadera, on algun tros estava restaurat en forma de corrals amb murs en sec.

Després d'un àpat a mig camí, i sense fer quasi migdiada, continuàrem per la pista ramadera en direcció a Olost. Arribant al poble ens va venir a trobar en Jordi de Cal Basté que ens va portar fins el càmping on vàrem dormir.

Des d'allà, en Joan i en David varen tornar cap a Navarcles i Vic respectivament amb llurs remolcs.

Els propietaris del càmping són molt amables i tot eren facilitats. Després d'un bon sopar i havent pogut muntar les tendes poguérem dormir encara que en Lluís es va queixar d'algú que roncava (segons deia).

En Jordi i el seu fill Arnau ens van venir a buscar a l'endemà i cap a les 9:30h ja érem damunt els cavalls. El paisatge immillorable, camps de cereals verds i camins espectaculars. Travessàrem Perafita i els nostres guies van retornar a Olost. Seguint el camí ramader, aconseguirem arribar a Alps on, fent una cordada, gràcies al nostre amic Francesc, tinguérem temps de fer un bon dinar a la fonda.

Sobre les 17:00h carregàrem els cavalls i jo enfilava la carretera cap a Martinet. La primera ruta d'aproximació ja està en marxa!

Josep Ma Torres Soci d'AMAC

Arribada a Alps

Ara toca descansar

La lluna

LES BARDÉNAS REALES: MES D'ABRIL, UNA SORTIDA DE PRIVILEGI

S'han posat de moda els llibres sobre "Els mil vins que has de beure abans de morir" "Les mil ermites...." i tota una pila de milers de coses que s'haurien de fer. Doncs bé, si hagués d'escriure un llibre sobre "els mil terrenys que s'han de fer a cavall", Las Bárdenas estarien ben amunt de la llista.

Ha estat una sortida on tot, sense excepció, ha estat excel·lent: els genets, cinc alemanys, tres catalans immillorables i una mig-i-mig. El guia i la cuinera francesos, uns experts. Els cavalls de primeríssima categoria, criats i ensenyats pel propi guia. Només us diré que el jo muntava ja està emparaulat per una amiga alemanya i, amb una mica de sort, se n'anirà l'any vinent cap a Regensburg. Dels allotjaments i la cuina no cal que en parlem. Encara que la Sra. Maria de l'Hotel de Figuerol mereix una menció d'honor (el seu marit té una cria de cavalls lusitans que vàrem visitar amb les mans ben lligades, no fós cas que ens vingués la temptació de "robar-ne" un! Quines preciositats i de totes les edats i capes). I, finalment, el terreny. Déu meu quin terreny! Hi havia moments que deia als meus companys que paressin un moment la "película", perquè estava saturada de bellesa i havia de fer un reset. S'ha de dir que el nostre guia, l'Eric, se les sabia totes: ens va portar pels racons i les muntanyes més preciosos. Quan pensàvem que ja no podia ser més maco, creuàvem un rierol sec i a l'altre costat encara era més espectacular.

Bé, es pot dir que no ens vàrem perdre ni detall, ni galopada, tot al seu moment naturalment. Crec que no havia galopat mai tan ni tan bé i quan el Ramon i el Joan Martí van comentar el mateix, vaig pensar que teníem molta sort. Els cavalls anaven com una seda i, fins i tot, en portàvem un de recanvi i deixat anar, per si era necessari. En resum, que cada dia era per fer tocar les campanes i els sopars acabaven amb música i ball "íntim", vol dir entre nosaltres, els genets, tots solets, en un refugi enmig del paisatge, tot admirant la posta del sol: un privilegi.

Doncs que haig de dir més: cap a Las Bárdenas falten genets i cavalls. No us ho perdeu! [Montse i el "club català-alemany"](#)

*Un laberint
meravellós*

A L'AMAC AMB ESPERIT DE MIQUELET: ALMANSA

Molts pensaran que una cosa no té res a veure amb l'altra. Formalment és així, són associacions de caràcter diferent. Una fa rutes a cavall i l'altra fa recreació històrica de la Catalunya del segle XVIII. Tot i això, alguns dels socis de l'AMAC hem trobat en aquesta simbiosi valors compartits, respecte pel coneixement, natura, cavalls, cultura i història.

L'AMAC ens fa voltar per tot Catalunya i més. Els Miquelets també, ara però amb valor afegit, amb el coneixement de la nostra història sabem el que trepitgem, muntanyes, castells enrunats, masies fortificades, pobles, personatges, tots han format part de la història i, per tant, és un llegat del nostre passat. Amb l'AMAC anem de passeig i gaudim observant i imaginant com vivien aquella gent. Amb els Miquelets, recreem part de la vida d'aquella gent.

Miquelets en una de les darreres recreacions ha estat a Almansa, escenari d'una de les batalles vitals que va fer canviar el rumb de la història amb la derrota Austriacista i que va ser l'inici de la derrota final amb la caiguda de l'última gran ciutat, Barcelona, uns anys després. Des de fa uns anys, per iniciativa d'alguns dels socis de Miquelets i especialment del Toni Guevara, es va decidir recrear el Regiment de Cavalleria de Cuirassers de Sant Jordi. Des de llavors aquests s'han anat consolidant, tenint en l'actualitat uns cinc components actius que participen en les recreacions on es requereix la cavalleria.

En algunes d'aquestes recreacions, l'AMAC hi ha col·laborat, especialment en l'Equitrobada a Talamanca l'any 2014 i en la recreació de l'últim correu de Cardona al 2015. Fins i tot, a títol personal, alguns associats de l'AMAC han participat als actes commemoratius de l'11 de setembre. **Lluís Sagristà. Toni Guevara Socis d'AMAC**

Recreació històrica perfecta

Socis d'altres temps

LA RUTA D'EN SERRALLONGA

S'acosta Setmana Santa i una vegada més ens posem a planificar una ruta a cavall. Aquesta vegada toca anar per les Guïlleries a fer la ruta d'en Serrallonga.

Divendres, després d'un bon esmorzar, comencem a preparar els cavalls. Arrenquem direcció Vilanova de Sau, ens espera una ruta divertida, llarga i amb encant. Passem per diferents pobles com Rupit i Tavertet. Després d'un corriol llarg i intens arribem a l'Hotel La Riba. L'endemà sortim direcció El Santuari del Coll on passem vorejant pel pantà de Sau i pel pantà de Susqueda, aquí les vistes són espectaculars! A mig camí ens trobem amb la Nathalie i en Carles que ens acompanyen en un tros de ruta.

Després d'un bon cafè i d'un bon esmorzar ens queda la tornada cap a casa. Pugem al cim de Puigdefrou i, arribant a la Celler de

Els amagatalls d'en Serrallonga

Buscant en Serrallonga

Ter, contemplem el pantà del Pasteral. S'acosta el final de ruta i ens embriaga la nostàlgia, no volem que s'acabi!

Gràcies companys per aquesta ruta meravellosa, on la companyia, els riures i els bons moments són compartits amb gent d'un GRAN COR! **Judith. Sòcia d'AMAC**

DE MAR A MAR: DEL MEDITERRANI A L'ATLÀNTIC PEL PARAL·LEL 41

Darrer tram: De Riocabado (Ávila) fins a Porto (Portugal). 504Km en divuit dies de ruta.

quest projecte va sorgir fent rutes per les comarques de Ribera d'Ebre i La Terra Alta que ens van dur fins als pobles de la frontera amb Terol. I per què no continuar fins a l'Atlàntic?

Així es va iniciar aquesta gran ruta que, any rere any, ens ha dut per Aragó, Castilla-La Mancha, Madrid, Castilla y León i Portugal, resseguint el paral·lel 41 fins arribar a la desembocadura del riu Duero a l'Oceà Atlàntic.

Sortint de les instal·lacions dels nostres amics de "Horas a Caballo" a Riocabado el dia 11 d'abril, vam arribar al Club Hípico da Costa Verde (Espinho) el dia 28. Hem gaudit per les deveses i les rectes infinites de la zona de Salamanca, les sorprenents Arribes del Duero, la serra de Montemuro, ja a Portugal, i les muntanyes plenes de vinyes, oliveres i boscos d'eucaliptus. Uns dies fantàstics, dormint pel camp i algun "descans" en alberg. Desconnexió total. Ara, a pensar en la propera... **Laia Serra. Sòcia d'AMAC**

El GPS no enganya

L'Atlàntic, fita aconseguida

LES GUILLERIES

Aquest any, un cop més, hem decidit passar la Setmana Santa a Sant Andreu de Bancells, enmig de les Guilleries. Un entorn natural únic i molt solitari, envoltat de magnífiques fagedes, boscos de castanyers, roures i alzines que, aquest cop també, ens ha permès trobar-nos amb alguns amics de ruta vorejant el pantà de Sureda. Repetirem! **Nathalie i Carles**

Pantà de Susqueda amb els amics

Travessant les fagedes

L'AMAC AL MON

NOVA ZELANDA, EL PAÍS DELS NÚVOLS BLANCS

I de molts, molts cavalls ! Que juntament amb ovelles, vaques, alpaques i cérvols gaudeixen d'un paradís d'herba verda, grans extensions on viuen en un entorn que tots somiem en donar als nostres companys.

Cavalls de bona qualitat, de sang anglesa i americana, que els NZ tenen en els prats al costat de la casa, en llibertat, protegits de les freqüents pluges per un cobert de tres parets o un bon impermeable. Alguns, inclús, han fet una petita pista de salt o de «ability». Una diversió de diumenge: reunió de genets i cavalls a la casa escollida, muntada en pista o pel camp i, sobretot, barbacoa final que no falti !! Muntar, com fem nosaltres, és més complicat, ja que s'ha de demanar permís als propietaris per trepitjar les seves terres -s'imposen les grans finques-, però de la mà dels guies del país les muntades per turons verds i platges immenses amb un mar poderós al costat en companyia dels lleons marins són possibles i fantàstiques.

Un país especial, d'una gran bellesa, no sols pels paisatges impressionants sinó també per l'amabilitat i l'encant de la seva gent. I molts, molts cavalls **N. Falgueras**

El mar de Tasmània

AMAC a tot arreu.

VOLTAR PER CATALUNYA

XXIX CAVALL DE FERRO: CAMBRILS DEL SOLSONÈS

Ha llegado el dia 28 de abril, mi primer "Cavall de Ferro" con AMAC y, por esa primera experiencia, me toca realizar este artículo. Si alguien se pregunta cómo se vive esta primera vez para una persona nueva en el grupo, y con pasión por aprender de las experiencias de todos, yo os lo explico.

Pues quien más o quien menos realiza rutas o salidas por su cuenta, pero luego ves el gran grupo, la logística, el movimiento de remolques, de gente y de caballos.

Lo primero es como te levantas el día que vas a salir hacia Cambrils de Solsona, (en este caso nos fuimos el viernes). Todas tus ganas puestas y tu mente está en que lleguen las 17:00h y partir hacia allí, que lento iba el reloj... no pasaban las horas!

Una vez llegada la hora, en este caso vino a recogerme a la hípica y con su remolque Ranger, desde aquí agradecerle el detalle de llevarnos y traernos a Rombo y a un servidor. Esto fue posible gracias al entendimiento, vía whatsapp, que tiene el grupo de AMAC. Llegamos al punto de destino, siguiendo las indicaciones de la organización (qué gran trabajo y que dedicación! Oleeeee). Al llegar y descargar caballos y bártulos, rápidamente nos ponemos a disposición de la organización y a colaborar en todo lo posible y, conforme llegan jinetes, remolques y caballos, van en aumento las ganas de vivir la ruta. La hora de cenar ya es todo risas y anécdotas, y risas y risas... Toca ir a dormir temprano, pues el sábado empieza la ruta!

Sábado 7:30h de la mañana: ir a dar de comer a nuestros amigos, los más importantes en la ruta, nuestros caballos. Así pues, café

rápido y bajamos a verlos, a darles agua y pienso. Parece que esto va empezar, pero antes desayunamos nosotros también y menu-do desayuno... Podéis imaginaros.

10:00h: Arrancamooooo, siempre hay algún retrotillo, algún caballo con más chispa, pero todo genial, y, menudo día, llegamos a un punto donde estaba todo seminevado y que fotos más chulas tenemos! En ese momento toca tirar de intuición y aventura, pues al estar nevado, el sendero a seguir entre árboles, podéis imaginar que no era sencillo... pero como nos reímos! Una vez arriba dimos una vuelta y paramos a comer y algunos aprovecharon para hacer muñecos de nieve.

Al acabar de de comer, fuimos a un mirador y que vistas! Después de vuelta a Ca l'Agustí. Una vez los caballos están cenados y preparados para pasar la noche, nos toca a nosotros relajarnos con un magnífico menú. Menudos MACARRONES, qué éxito, recuerdo estar en la mesa y me decían si iba en serio lo de los macarrones, que son para niños, y yo les decía que los menús infantiles nunca fallan. Y cuando llegaron esos macarrones, con su queso fundido, ummm! Imaginaros que el domingo por la noche casi se acabaron las existencias de macarrones, pues todo el mundo quería repetir! Domingo salimos, chubasquero en las alforjas y preparados para

lluvia, pues la previsiones no eran demasiado buenas y en la montaña ya sabéis como cambia el tiempo. Una ruta genial, varios pasos canadienses, que algunos caballos superaron a pie, otros saltando (yo me incluyo), diría que mi caballo fue el único, y otros más acostumbrados pasaron sin problemas. Y, ya acabando la ruta, llegó, apareció, ahí está: dos gotas, chubasquero y algo de lluvia, aunque no excesivamente intensa, justo después de pasar una trialera, que si hubiera llovido antes habría sido imposible superar porque era toda de tierra y su anchura solo permitía pasar los caballos de uno en uno.

Llegada a Ca l'Agustí, dejamos caballos y "tormentón", uf, por los pelos! Pero todo acabó genial. Y en la cena se cuajó, ahí decidieron que me tocaba realizar este artículo! Me resistí un poco, pero era consciente que debía y quería hacerlo, unas bromas y "palante"!

El tercer y último día fue el más breve y técnico de todos. Recuerdo que salí en cabeza del grupo y me dijeron que tenía que subir por una trialera. Esa trialera era una prueba para seleccionar caballos. Menuda subida, a alguno se le giró hasta la montura, recuerdo que subimos mucho desnivel, pero después también lo bajamos. En el tramo de subida se vió el compañerismo entre todos, pues al caballo de Montse "Llongui" se le dobló una herradura, y rápidamente Gerard pudo colocarla, ya que Esteban llevaba herramientas para realizar un herraje de emergencia: hubo muy buena coordinación, y fue un gran momento para gente nueva como yo.

Y, como os decía, ese día se subió mucho y llegamos a tener unas vistas desde sitios increíbles que quedan en la mente de cada uno de nosotros. Pero todo lo que sube baja...

Mi primera trialera en GR, pero realmente técnica y de dificultad alta diría yo, no existía espacio para dos caballos ni para adelantar y terreno rocoso, y empinado, si resbalas, adiós. Pero nada que no pudiera solucionarse estando tranquilo y guardando distancias. Y a la llegada tocó ir preparando los bártulos, pues después de comer hay que despedirse y volver casa. Durante la comida, como en toda la excursión, se van contando anécdotas y situaciones y, si estás atento, pues aprender de las experiencias vividas por el resto. Y justo en esa comida, estuvimos hablando de cosas de remolques, pues yo justamente estaba buscando uno.

Y, casualidad, salí de los primeros con Ranger y durante el trayecto nos enteramos que Juanjo tuvo un "problemita" con el remolque y un buen susto, pero con la colaboración de los que venían detrás pudieron medio resolverlo, aunque finalmente llamaron a la grúa que acudió a buscarlos. En resumen, que un buen seguro del remolque con asistencia, también es importante tenerlo. Así que, gracias AMAC, aquí tenéis a un nuevo socio que solo hablará bien de la asociación y cada vez se implicará más: Toni, que en 3 días se ha convertido de "novato" a "veterano"! Os esperamos a los socios en la próxima salida, y los nuevos que queráis probar seréis bien recibidos. Preguntar por Toni, el nuevo veterano, y os acogeremos lo mejor posible. Sé que alguna que probó en Solsona ya se ha hecho socia! **Antoni Querol y "Rombo"**

Ben nevot.

Patrícia i Toni

Comença la neu

DUBTES DE GENET NOVELL

ON PUC JUBILAR EL MEU ESTIMAT CAVALL?

Fa poc que estic al món del cavall i cada dia és un aprenentatge nou. Els cavalls m'ensenyen cada dia i cada cop, a mida que vaig fent coses, ha resultat que tinc ganes de fer-ne més, i és clar, aleshores surten els dubtes.

Sortir amb l'AMAC m'ha fet conèixer gent que porta tota la vida amb aquests meravellosos animals, que donen tant a canvi de res! De fet, el tracte és que els tractem com toca i com voldríem ser tractats nosaltres al seu lloc.

Fa uns mesos em va tocar prendre una difícil decisió sobre el meu primer cavall, el Gino, que m'havia acompanyat els primers anys com a genet. Ell ja no podia fer les rutes que ara són el meu dia a dia i tocava pensar en el seu benestar. Llavors em van sorgir les preguntes que segurament tots ens fem tard o d'hora: on estaria millor? Com seria el seu nou camí sense el nostre contacte diari? Quin entorn seria el que es mereix després del recorregut que hem fet junts? En el meu cas, l'interrogant es va obrir més i vaig pensar en què es fa amb els cavalls que ja són vellets o que necessiten un descans després de l'esforç esportiu que, de vegades, és molt intens uns mesos.

Alguns companys de l'AMAC tenen la sort de conviure amb ells en espais naturals, a casa seva o amb la possibilitats de tenir-los a prop. Però, què passa amb els que vivim en grans ciutats i que no tenim aquesta opció? Sempre hi ha algun conegut que té espai, però, a part del compromís personal que implica, no és fàcil que tinguin les seves necessitats cobertes o que es pugui comptar amb el suport d'un veterinari o el seguiment d'una alimentació que sigui l'adiant (si és que són vellets) o si és un descans (abans de tornar a l'activitat esportiva). Una amiga de la meva hípica, després de 22 anys amb un cavall albi no trobava espai on retirar-lo. Necessitava bosc i ombres per ell i els llocs on de vegades els acullen tenen pàdocs durs, sense verd i bosc on, de vegades, es troben com "aparcats". Això és dur, és com un càstig injust per un fi d'etapa, després d'haver-nos donat tant! Un altre tema és el caràcter del propi cavall. Com se sentirà en un nou espai, que de vegades es troba en ramat, amb les seves jerarquies i afinitats... No tinc clar que grans grups sigui bo per a tots, sobretot per un que acaba d'arribar i que potser no té la fortalesa que ja tenen els altres cavalls que ja hi estan acostumats. Per això és necessari que hi hagi un període d'adaptació i un seguiment, que no sempre em garantien.

Marijo y Blanca

Com m'ha passat ja més vegades, un amic d'un amic em va presentar la Blanca Roger, que viu en un entorn brutal al Moianès, a Serracarbassa. Ella ha viscut sempre entre cavalls, el seu pare ja era genet de tota la vida i de petita compartia el dia a dia amb ells. Veterinària de professió, ho ha deixat tot per posar en marxa un espai per a cavalls vells o descans d'esportistes de quatre potes. No vaig poder evitar anar-la a visitar; al cap i a la fi la seva realitat és el meu somni: un espai per a ells, a peu del menjador de casa, amb 130 Ha de bosc i verd i amb pàdocs d'adaptació per als que acaben d'arribar.

Ella té la sort de ser professional del sector i de comptar amb l'espai i voluntaris per fer "mimitos" als cavalls que necessiten mantenir el contacte amb els humans i a més amb cavalls col·lidors per fer companyia als nous, abans d'integrar-se en grup, de com a màxim deu cavalls, en espais diferenciats amb pastures naturals, crec recordar que de 5Ha el més petit. Quin luxe! Segur que n'hi ha més per tot el territori però, com a mínim, conèixer aquest servei m'ha ajudat a resoldre una inquietud que em feia patir, potser abans de temps. Ara ja em puc concentrar en els altres dubtes que tinc i que aprofitaré per compartir amb tots els amics de l'AMAC que sabeu tant d'aquest món que m'apassiona. Fins a la propera confiança companys! **Marijo. Sòcia AMAC**